

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 56/2015-40

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. júna 2015 v senáte zloženom z predsedu Rudolfa Tkáčika a zo sudkyne Jany Baricovej a sudcu Ľubomíra Dobríka o sťažnosti obchodnej spoločnosti OM TRADE, s. r. o., Južná trieda 125, Košice, zastúpenej advokátkou *JUDr. Evou Gelenky Hencovskou*, Bajzova 2, Košice, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 22 Cb 139/2007 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo obchodnej spoločnosti OM TRADE, s. r. o., na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 22 Cb 139/2007 **p o r u š e n é b o l i .**

2. Okresnému súdu Bratislava II **p r i k a z u j e**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 22 Cb 139/2007 konal bez zbytočných prieťahov.

3. Obchodnej spoločnosti OM TRADE, s. r. o., p r i z n á v a finančné zadosťučinenie v sume 700 € (slovom sedemsto eur), ktoré je Okresný súd Bratislava II p o v i n n ý vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Bratislava II je p o v i n n ý uhradiť obchodnej spoločnosti OM TRADE, s. r. o., trovy konania v sume 340,90 € (slovom tristoštyridsať eur a deväťdesiat centov) na účet advokátky JUDr. *Evy Geleneky Hencovskej*, Bajzova 2, Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 56/2015-16 zo 17. februára 2015 prijal na ďalšie konanie sťažnosť obchodnej spoločnosti OM TRADE, s. r. o., Južná trieda 125, Košice (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 22 Cb 139/2007 (ďalej len „napadnuté konanie“).

Následne ústavný súd 26. marca 2015 vyzval okresný súd na vyjadrenie sa k vecnej stránke prijatej sťažnosti a oznámenie, či súhlasí s upustením od ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti.

Vyjadrenie okresného súdu bolo ústavnému súdu doručené 20. apríla 2015. V jeho prílohe sa nachádzal súdny spis, vyjadrenie predsedníčky okresného súdu s chronológiou úkonov okresného súdu i účastníkov v napadnutom konaní, z ktorej vyplývajú tieto podstatné skutočnosti:

„20. 07. 2007 - návrh na vydanie PLR + PO;

06. 08. 2007 - uznesenie o zamietnutí návrhu na nariadenie PO 30. 08. 2007 – odvolanie navrhovateľa

04. 09. 2007 - výzva na úhradu SP za odvolanie, odvolanie doručované na vyjadrenie

03. 10. 2007 - spis predložený KS BA

23. 10. 2007 - uzn. KS BA, ktorým potvrdil uzn. zo dňa 06. 08. 2007

27. 11. 2007 - spis doručený na OS BA II

04. 02. 2008 - výzva N na úhradu SP za návrh

29. 02. 2008 - úhrada SP

26. 05. 2008 - odročené na neurčito, návrh navrhovateľa na zámenu účastníka a pokus o mimosúdnu dohodu

25. 06. 2008 - výzva na úhradu SP za návrh

25. 06. 2008 - výzva navrhovateľovi na predloženie súhlasu vstupu do konania

14. 08. 2008 - uznesenie o pripustení zámény účastníka konania

28. 01. 2009 - ospravedlnenie zástupcu odporcu, odročené na T 06. 04. 2009

23. 03. 2009 - návrh navrhovateľa na pripustenie zmeny účastníka

06. 04. 2009 - odročené na T 16. 09. 2009, predvolanie svedka

16. 09. 2009 - výsluch účastníkov, svedkov, odročené na neurčito – rozhodnutie o návrhu na zámenu účastníkov

15. 10. 2009 - uznesenie o pripustení zmeny účastníka a výzva na Obecný úrad Vojany – na predloženie preberacieho protokolu

21. 01. 2010 - oznámenie z OU Vojany

28. 04. 2010 - žiadosť zástupcu navrhovateľa o odročenie pojednávania za účelom porady s klientom a predloženia vyjadrenia; odročené na T 04. 10. 2010

06. 07. 2010 - návrh na doplnenie dokazovania

04. 10. 2010 - výsluch účastníkov, svedka, odročené na T 31. 01. 2011 za účelom výsluchu svedka

31. 01. 2011 - neúčasť navrhovateľa (ospravedlnenie), odročené na neurčito za účelom rozhodnutia o návrhu navrhovateľa na zámenu účastníka

16. 03. 2011 - priznanie svedočného, uznesenie o pripustení zmeny účastníka

22. 06. 2011 - výzva zástupcovi navrhovateľa a zástupcovi odporcu na predloženie

zoznamu svedkov, ktorých navrhujú vypočuť

26. 07. 2011 - predloženie svedkov (navrhovateľ)

02. 09. 2011 - predloženie svedkov (odporca)

05. 09. 2011 - dožiadanie na OS Michalovce – výsluch viacerých svedkov

14. 10. 2011 - pokyn OS Michalovce na vrátenie vybaveného dožiadania na OS BA II

29. 02. 2012 - pojednávanie odročené na neurčito za účelom dožiadania na OS Michalovce – výsluch starostu obce Vojany

06. 03. 2012 - výzva zástupcovi navrhovateľa na oznámenie mien svedkov

13. 04. 2012 - oznámenie svedkov zo strany navrhovateľa

14. 05. 2012 - dožiadanie na OS Michalovce - výsluch svedka

11. 07. 2012 - vybavené dožiadanie

07. 11. 2012 - pojednávanie, odročené na T 06. 02. 2013 za účelom doloženia vyjadrenia k sporu

21. 11. 2012 - výzva navrhovateľovi (uznesením) na úhradu doplatku za návrh

23. 01. 2013 - odvolanie navrhovateľa voči uzneseniu na doplatenie poplatku

06. 02. 2013 - ospravedlnenie navrhovateľa, odročené na T 15. 04. 2013

26. 02. 2013 - výzva zástupcovi navrhovateľa na doručenie dokladov v súvislosti so žiadosťou o oslobodenie od SP

15. 04. 2013 - odročené na neurčito za účelom vysporiadania sa s odvolaním navrhovateľa voči zaplateniu SP a návrhu na oslobodenie od SP

23. 04. 2013 - uznesenie o nepriznaní oslobodenia od SP

06. 06. 2013 - odvolanie navrhovateľa voči uzneseniu

12. 06. 2013 - spis predložený KS BA

02. 04. 2014 - spis doručený na OS BA II, spolu s uznesením, ktorým bolo uznesenie – výzva na úhradu doplatku za návrh zrušené a ktorým bolo uznesenie o nepriznaní oslobodenia od SP potvrdené

12. 05. 2014 - výzva zástupcovi odporcu na predloženie dokladov

23. 09. 2014 - predvolanie a výzva zasielaná priamo odporcovi, nakoľko došlo k vypovedaniu plnomocenstva odporcovi

10. 10. 2014 - upovedomenie o odročení pojednávania, z dôvodu nevykázania

doručenia predvolania odporcovi a zmeny sídla

13. 10. 2014 - pojednávanie odročené na T 26. 01. 2015

23. 01. 2015 - ospravedlnenie neúčasti navrhovateľa a jeho zástupcu, neúčast' odporcu, odročené na T 30. 03. 2015

30. 03. 2015 - neúčast' zástupcu navrhovateľa (ospravedlnenie), odročené na T 08. 06. 2015.“

Rovnaké skutočnosti týkajúce sa priebehu napadnutého konania zo súdneho spisu, ktorý mu bol zapožičaný a doručený 20. apríla 2015, zistil aj ústavný súd.

Predsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení uviedla, že *„je pravdou, že od podania návrhu uplynulo 7 rokov, pričom tunajší súd vykonával úkony v spise a stanovoval termíny pojednávania priebežne, viackrát vypočúval svedkov prostredníctvom dožiadaného súdu. Dĺžka konania bola ovplyvnená okrem iného aj správaním sa účastníkov, keď dvakrát navrhovateľ žiadal o pripustenie zámeny účastníkov z dôvodu postupovania pohľadávky, o čom súd musel procesne rozhodovať. Navrhovateľ tiež neuhradil celý súdny poplatok, neskôr sa súd musel vysporiadať s otázkou návrhu na oslobodenie navrhovateľa od platenia súdnych poplatkov, v dôsledku čoho sa spis nachádzal 8 mesiacov na Krajskom súde v Bratislave. Navrhovateľ taktiež niekoľkokrát zmaril termín pojednávania tým, že sa nedostavil na súd (dňa 28. 04. 2010, 31. 01. 2011, 23. 01. 2015, 30. 03. 2015).“*

Predsedníčka okresného súdu v závere svojho vyjadrenia vyjadrila súhlas s upustením od ústneho pojednávania vo veci.

Právna zástupkyňa sťažovateľky v liste doručenom ústavnému súdu 20. mája 2015 súhlasila s upustením od verejného pojednávania vo veci v konaní pred ústavným súdom. S vyjadrením predsedníčky okresného súdu sa nestotožnila, zotrvala na svojich tvrdeniach a poukázala na neefektívnosť postupu okresného súdu, v dôsledku čoho malo podľa jej názoru dôjsť k faktickému zániku vymáhateľnosti nároku sťažovateľa.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky,

o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia svojho základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01, I. ÚS 20/02).

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (i práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote) je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom,

ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 220/04, IV. ÚS 365/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza z § 6 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd zásadne bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04) ústavný súd zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria ústavný súd považuje aj povahu prerokovanej veci.

1. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitosť sporu, v ktorom sťažovateľka je žalobcom, ústavný súd pripúšťa, že dĺžka konania mohla byť čiastočne závislá od skutkovej náročnosti prerokovanej veci z dôvodu rozsiahleho dokazovania vykonávaného prostredníctvom dožiadaného súdu, hoci na druhej strane je potrebné dodať, že obdobné konania možno zaradiť k štandardnej agende všeobecného súdnictva. Ústavný súd konštatuje, že samotnou skutkovou zložitosťou prerokovanej veci však nie je možné ospravedlniť doterajšiu dĺžku napadnutého konania.

2. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval existenciu zbytočných prieťahov v napadnutom konaní, bolo správanie sťažovateľky ako účastníka tohto súdneho konania. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľkine početné (celkom 3) procesné návrhy na zmenu účastníkov v priebehu konania tiež čiastočne prispeli k doterajšej dĺžke napadnutého konania. Sťažovateľke však nemožno vyčítať, že využila svoje procesné práva, právo podať opravný prostriedok— odvolanie sťažovateľky proti uzneseniu okresného súdu o zamietnutí návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, ďalej proti uzneseniu okresného súdu na úhradu súdneho poplatku, ako aj právo podať žiadosť sťažovateľky o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov, na druhej strane je však potrebné poukázať na to, že ústavný súd vo svojich rozhodnutiach už viackrát vyslovil, že v dôsledku uplatnenia procesných práv účastníkom konania neznáša zodpovednosť za predĺženie konania oprávnená osoba, ale zodpovednosť v takomto prípade nemožno pripísať ani štátnemu orgánu konajúcemu vo veci (III. ÚS 242/03, IV. ÚS 218/04, III. ÚS 132/2012). V súlade s touto judikatúrou *treba* preto dobu potrebnú na rozhodnutie o sťažovateľkiných odvolaniach a návrhoch zohľadniť z hľadiska existencie zbytočných prieťahov. Ďalšou okolnosťou, ktorá prispela k celkovej dĺžke konania, bol návrh prednesený sťažovateľkou na odročenie pojednávania z dôvodu pokusu o mimosúdnu dohodu, ako aj návrh právnej zástupkyne sťažovateľky na odročenie pojednávania pre účely porady s klientom. V neposlednom rade neuniklo pozornosti ústavného súdu skutočnosť, že sťažovateľka označovala a navrhovala dôkazy priebežne a od podania návrhu si nesplnila poplatkovú povinnosť ako základný procesný predpoklad odstránenia svojej právnej neistoty a následne vyrubený poplatok nezaplatila v plnej výške. Tieto všetky skutočnosti ústavný súd zohľadnil pri stanovení výšky finančného zadosťučinenia, ktoré sťažovateľke týmto nálezom priznal.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu označených práv sťažovateľky, bol postup samotného okresného súdu.

Ústavný súd z predloženého súdneho spisu zistil, že okresný súd priebežne konal, vykonával úkony smerujúce k prerokovaniu a rozhodnutiu veci i keď časové odstupy medzi jednotlivými úkonmi súdu indikujú, že mohol konať rýchlejšie a efektívnejšie, preto aj

doterajšia dĺžka konania svedčí o tom, že si okresný súd nedokázal dostatočne efektívne zorganizovať svoj postup tak, aby o nároku sťažovateľky rozhodol v primeranej lehote.

Ústavný súd zastáva názor, že zbytočné prieťahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, resp. nesústredenou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

Ústavný súd zároveň konštatuje, že aj keď postup okresného súdu bol v zásade plynulý bez evidentnej dlhodobej nečinnosti, vychádzajúc z doterajšej dĺžky napadnutého konania je potrebné konštatovať, že konanie ako celok je poznačené nesústredenou a neefektívnou činnosťou.

Ústavný súd na základe uvedených skutočností dospel k záveru, že okresný súd v napadnutom konaní nepostupoval v súlade so základným právom sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj právom na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto konštatuje, že doterajším postupom okresného súdu v konaní, ktoré je vedené pod sp. zn. 22 Cb 139/2007, došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

Ústavný súd na základe svojho zistenia, že postupom okresného súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, mu prikázal, aby vo veci vedenej pod sp. zn. 22 Cb 139/2007 konal bez zbytočných prieťahov, pretože označená vec nebola v čase rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti sťažovateľky právoplatne skončená (bod 2 výroku nálezu).

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľka v sťažnosti žiadala priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 40 590 €, ktoré odôvodnila neistotou plánovania rozhodnutí spoločnosti, problémami vo vedení spoločnosti, ako aj dĺžkou trvania tejto neistoty.

Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania vedeného okresným súdom, ako aj na jeho neefektívny postup, berúc do úvahy predmet konania na okresnom súde, správanie sťažovateľky (nezaplatenie súdneho poplatku za podaný návrh, viaceré procesné návrhy na zmenu účastníkov v priebehu konania, podané odvolania, žiadosti o odročenie pojednávania, návrhy na ďalšie dokazovanie a pod.), skutočnosť, že ide o obchodnú spoločnosť, ktorej predmetom činnosti je okrem iného aj obchodovanie s pohľadávkami, ktoré je spojené s podnikateľským rizikom, a všetky okolnosti daného prípadu považoval ústavný súd priznanie sumy 700 € za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde (bod 3 výroku nálezu). Argumentáciu sťažovateľky, že v priebehu konania došlo k faktickému zániku vymáhateľnosti jej nároku, nemohol akceptovať, pretože tento záver je podľa názoru ústavného súdu predčasný, v danom štádiu konania nepreukázateľný a navyše ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na to, že cieľom primeraného finančného zadosťučinenia nie je prípadná náhrada škody.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom. Právna zástupkyňa sťažovateľky si uplatnila trovy konania, ktoré vyčíslila v celkovej sume 518,76 €.

Ústavný súd priznal sťažovateľke trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátkou pozostávajúce z odmeny advokátky, a vychádzal pritom z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Podľa § 11 ods. 3 v spojení s § 1 ods. 3 vyhlášky je odmena advokáta (základná tarifa) v konaní pred ústavným súdom za jeden úkon právnej služby 1/6 z výpočtového základu.

Základom pre výpočet náhrady za úkon právnej služby je v danom prípade priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2013 v sume 804 €. Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2014 (príprava a prevzatie veci a písomné vyhotovenie sťažnosti) po 134 €. Ďalej má právna zástupkyňa sťažovateľky aj nárok na náhradu režijného paušálu 8,04 € za dva úkony podľa vyhlášky vykonané v roku 2014. Právna zástupkyňa je zároveň platiteľom dane z pridanej hodnoty, preto sa odmena a náhrady zvyšujú podľa § 18 ods. 3 vyhlášky o daň z pridanej hodnoty v sume 56,82 €. Pokiaľ ide o vyjadrenie právnej zástupkyne sťažovateľky doručené ústavnému súdu 20. mája 2015, ústavný súd za tento úkon právnej služby náhradu trov nepriznal, pretože toto písomné podanie vo veci samej neprinieslo nové skutočnosti alebo informácie, ktoré by ústavnému súdu neboli už skôr zo sťažnosti a z predloženého súdneho spisu známe.

Náhrada trov konania, ktorú ústavný súd priznal sťažovateľke, spolu predstavuje teda sumu 340,90 €.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia (bod 4 výroku nálezu).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júna 2015